Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava Fašizma 7

Poslovni broj: P-448/2026-8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Rijeci, po sucu toga suda Danijeli Mandekić Lerga, u pravnoj stvari tužitelja Dražena Klobučara iz Rijeke, Pletenci 20D, OIB 88017332168, zastupan po punomoćniku Odvjetničkog ureda Vučinić, odvj. iz Rijeke, protiv tuženika Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, zastupana po punomoćniku Odvjetničkom društvu Šavorić i partneri, odvj. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave 22. listopada 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, zaključene uz primjenu odredbe čl. 335. Zakona o parničnom postupku (dalje ZPP), objavivši 13. studenog 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 5.2. Ugovora o kreditu broj: 376-11/2007 od 08.03.2007., potvrđen od strane javnog bilježnika Marije Grozdanić Dekleva br. OV-4984/2007 od 09.03.2007., koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita...“

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:14036333877 da tužitelju Draženu Klobučaru, Pletenci 20D, Rijeka, OIB, 88017332168 s osnova naknade za obradu kredita isplati iznos od 762,74 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 15. ožujka 2007 pa do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. pa do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. pa do isplate uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

.

III. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 8.2. Ugovora o kreditu broj: 376-11/2007 od 08.03.2007. godine, potvrđen od strane javnog bilježnika Marije Grozdanić Dekleva br. OV-4984/2007 od 09.03.2007. godine, koja glasi: „U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria Bank d.d."

IV. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:14036333877 da tužitelju Draženu Klobučaru, Pletenci 20D, Rijeka, OIB, 88017332168 s osnova naknade za prijevremenu otplatu kredita isplati iznos od 1,910,69 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. listopada 2008. pa do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. pa do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. pa do isplate uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 1.183,35 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče počevši od presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 9. ožujka 2026. navodi da je 08. 3.2007. kao korisnik kredita (dalje: Korisnik) i tužena kao kreditor (dalje: Kreditor) zaključio Ugovor o kreditu broj: 376-11/2007 na iznos kredita od 101.000,00 CHF (dalje: Ugovor o kreditu) potvrđen od strane javnog bilježnika Marije Grozdanić Dekleva br. OV-4984/2007 od 09.03.2007. Navedenim ugovorom tuženik da je odobrio tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 101.000,00 CHF, po srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita. Nadalje, u odredbi članka 5. st. 2. Ugovora o kreditu ugovoreno je da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25 % (jedancijelihdvadesetpet posto) iznosa kredita. Također, odredbom članka 8. st. 2. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno je da u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu sukladnoOdluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria Bank d.d. Tužitelj ističe kako je navedena odredba iz članka 5.2. predmetnog Ugovora, nepoštena ugovorna odredba, budući da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, već se radi o tipskom ugovoru koji je prethodno sastavio tuženik. Iste odredbe dovode do znatne

neravnoteže u pravima i obvezama na štetu potrošača te su samim time i ništetne. Tuženik prilikom obrade kredita nije imao stvarnih troškova, te stoga naplate nekakve naknade za obradu kredita je u potpunosti neosnovana, te kao takva predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu, koja je samim time i ništetna. Sud Europske unije da je u predmetima C-84/19 i C-224/19, između ostaloga, utvrdio da je ulazna naknada za obradu kredita primjerena samo ako je jasno na koju se konkretnu uslugu ta naknada odnosi. Nadalje je utvrđeno da nacionalni sud mora provjeriti je li ulazna naknada ugovorena kao primjerena naknada odnosno kao odredba koja sadrži prirodu troška i uslugu koja se daje za naplaćenu naknadu, kao i da nacionalni sud mora utvrditi proporcionalnost ugovorene naknade u odnosu na uslugu koja je pružena te na iznos ugovorenog kredita. Iz iznesenog proizlazi kako je Sud EU zauzeo stajalište kako su naknade za obrade kredita, kao u konkretnom slučaju, nepošteno ugovarane, pa samim time i ništetne. Naknada u određenom postotku od iznosa kredita u konkretnom slučaju ne sadrži nikakvo obrazloženje na kojem bi se temeljila neosnovana naplata za nekakvu obradu kreditnog zahtjeva, koja zapravo niti ne predstavlja stvarni trošak tuženika. O takvoj odredbi tužitelj kao potrošač i tuženik kao kreditor nisu posebno pregovarali niti je tužitelj ikako mogao utjecati na izmjenu takve odredbe budući da se radi o tipskom ugovoru sastavljenom od strane tuženika, koji je ponuđen tužitelju po principu „uzmi ili ostavi“. Takva odredba je unaprijed formulirana ugovorna odredba koja stvara neravnotežu na štetu potrošača, ovdje tužitelja, te je kao takva ništetna. Tuženik da je stoga neosnovano naplatio tužitelju naknadu u postotku od 1,25% iznosa kredita. Naknada koja je neosnovano naplaćena prilikom odobravanja kredita iznosi 5.746,90 kn odnosno 762,74 EUR što je vidljivo iz isplatnog naloga, kao i iz potvrde tuženika o naplaćenim naknadama, koja se dostavlja u prilogu. Ističe kako je navedena odredba iz članka 8.2. predmetnog Ugovora, nepoštena ugovorna odredba, budući se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, već se radi o tipskom ugovoru koji je prethodno sastavio tuženik, te na koje tužitelj nije mogao utjecati. Iste odredba dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu potrošača te su samim time i ništetne, a sve sukladno čl. 102. Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/07). Ističe kako je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem, ovdje tužiteljem, tipskim ugovorom i općim aktima nametnuti naknade za prijevremenu otplatu kredita za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, te iz same odredbe Ugovora nije niti jasno koje naknade i troškove će korisnik uopće imati. Zapravo tuženik nema nikakvih stvarnih dodatnih troškova, u smislu administrativnih troškova, troškova osoblja, zbog toga što je tužitelj prijevremeno otplatio kredit, te stoga nema nikakvo uporište u naplati takvih naknada.Tome u prilog ide i zaključak sa sjednice VSRH Su IV–308/2020 od 5.11.2020. u kojem je navedeno da naknada za prijevremenu otplatu kredita može biti ništetna ako se o istoj nije pregovaralo. Predlaže usvajanje tužbe i tužbenog zahtjeva pobliže opisano kao u točki I. do IV. izreke presude.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, ne osporava visinu, ali ističe prigovor zastare. Odredbe o naknadama da su u potpunosti jasne, lako razumljive i lako uočljive te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Ističe se da odredba čl. 5. Ugovora o kreditu u odnosu na visinu naknade upućuje na Tarifu odnosno Odluku tuženika kojom je propisana naknada. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03 odnosno ništetna.

Naknada za prijevremenu otplatu kredita također da je predviđena Odlukom o naknadama koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, kao i u vrijeme prijevremene otplate kredita.. Tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljeni na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredaba čl. 5. i 8. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju. Tuženik da je ispunio obveze sukladno propisima te je u Odluci o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga, odredio naknade koje je naplaćivao radi obavljanja usluga. Pritom se ističe da Odluka o naknadama određuje izračun naknade zbog čega se odredba ne može smatrati neodredivom prema odredbi čl. 50. ZOO-a. Naplata naknade radi prijevremene otplate kredita da nije protivna odredbi čl. 1024. ZOO-a kojim je propisan raskid ugovora i vraćanje kredita prije roka. Odredba čl. 1024. ZOO-a propisuje obvezu korisnika kredita – ovdje tužitelja da tuženiku u slučaju prijevremene otplate nadoknadi štetu i ni u kojem slučaju ne isključuje pravo banke – ovdje tuženika na naplatu naknade za prijevremenu otplatu. Dapače, takvo pravo tuženika je izrijekom prepoznato Zakonom o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 75/2009, 112/2012, 143/2013, 147/2013, 9/2015, 79/2015, 102/2015, 52/2016; dalje u tekstu: „ZPK“) koji u odredbi čl. 16. propisuje da u slučaju prijevremene otplate kredita vjerovnik ima pravo na pravednu i objektivnu naknadu. Tuženik da zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u obliku troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita. Naime, tuženik je za plasiranje kredita (dakle nabavu novca) krajnjim korisnicima pa tako i tužitelju morao prije toga osigurati sredstva koja će plasirati. Tuženik je za plasiranje CHF kredita krajnjim korisnicima, a kakav je kredit tužitelja, pribavljao sredstva od matične banke u inozemstvu odnosno sa istom je sklopio ugovor o kreditu sukladno kojem je bio dužan vratiti matičnoj banci dobiveni iznos glavnice zajedno sa ugovorenom redovnom kamatom. Dakle, tuženik je iznose koje su dobivali od tužitelja, prilikom redovne otplate kredita na ime glavnice i redovnih kamata, koristio za podmirivanje kredita podignutih kod matične banke odnosno za podmirivanje glavnice i redovne kamate koje duguje matičnoj banci. Podredno, čak i da odredba čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu nije u skladu s odredbom čl. 1024. tuženik ističe da odredba o naknadi radi prijevremene otplate kredita ne bi bila ništetna jer odredba čl. 1024. ZOO-a nije prisilni propis. Navedeno je prepoznato i u sudskoj praksi. Naime, opće je pravilo obveznog prava da stranke slobodno uređuju svoje ugovorne odnose (odredba čl. 2. ZOO), što znači da isključivo o slobodnoj volji stranaka ovisi hoće li sklopiti ugovor, s kime će ga sklopiti te kakvog će biti sadržaja. Za ugovorne odnose prvenstveno je relevantna volja samih stranaka, odnosno na odnos između sudionika obveznopravnog odnosa prvenstveno se primjenjuje ono što su same stranke kao svoja očitovanja volje predvidjele u ugovoru. Pritom su stranke slobodne svoj odnos urediti drukčije nego li je to predviđeno ZOO-om, a sukladno općem načelu dispozitivnosti u uređenju obveznih odnosa, kako to predviđa odredba čl. 11. ZOO-a. Konačno, tuženik ističe da je tužitelj Ugovorom o kreditu, koji je nesporno otplaćen, dobio na raspolaganje 101.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti,

a tužbenim zahtjev traži isplatu u ukupnom iznosu od 2.673,43 EUR. Tuženik ističe da je u slučaju ništetnosti spornih odredbi (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu člana 326. ZOO-a. Predlaže odbijanje tužbe i tužbenog zahtjeva.

3. Radi utvrđenja činjeničnog stanja proveden je dokaz uvidom u cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu, a osobito uvid u ugovor o kreditu, potvrda tuženika o naplaćenoj naknadi, Isplatni nalog od 14. ožujka .2007., i saslušanje tužitelja kao stranke. Sud je odbio izvesti druge dokaze, i to zatražiti očitovanje Hrvatske narodne banke o tome što je efektivna kamatna stopa i jesu li troškovi obrade kredita njome obuhvaćeni, jer je činjenično stanje u postupku utvrđeno u dovoljnoj mjeri na temelju dokaza izvedenih u postupku, a tumačenje efektivne kamatne stope koje predlaže zatražiti tuženik nije odlučno za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, odnosno sud u okviru izvedenih dokaza u ovom sporu odlučuje o ništetnosti ugovorenih odredbi.

4. U postupku je odlučno utvrditi jesu li parametri na temelju kojih je tuženik naplatio tužitelju naknadu za obradu kredita , kao i naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita ili djelomičnu otplatu kredita, bili predočeni tužitelju kao potrošaču na jasan i razumljiv način, a ne utvrđivati jesu li i u kojoj visini tuženiku zaista i nastali troškovi obrade kredita. Odlučno je utvrditi je li tuženik kao banka informirao tužitelja kao potrošača o toj ugovornoj odredbi na jasan razumljiv i primjeren način, te jesu li tužitelju kao potrošaču, eventualni troškovi banke transparentno predočeni u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu.

5. U postupku nije sporno da je tuženik temeljem odredbe sadržane u članku 5.2 Ugovora o kreditu naplatio naknadu u visini od 762,74 eura 14. ožujka 2007., a temeljem odredbe sadržane u članku 8.2 Ugovora o kreditu naplatio naknadu u visini od 1.910,69 eura 27. listopada 2008.

6. Sporno je je li odredba članka 5.2 i čl. 8.2 među strankama zaključenog Ugovora ništetna ugovorna odredba te je li tužitelju kao posljedica ništetnosti iste, pripada pravo na isplatu iznosa od 762,74 eura , kao i 1.910,69 eura s zateznom kamatom.

7. Temeljem tako provedenih dokaza ocjena je ovoga suda da je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnom odredbe sadržane u članku 5.2 Ugovora o kreditu, te posljedično tome zahtjev tužitelja za povrat iznosa od 762,74 eura s kamatom tekućom od 15. ožujka 2007. pa do isplate, kao i zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe sadržane u članku 8.2 Ugovora o kreditu, te posljedično tome zahtjev tužitelja za povrat iznosa od 1.910,69 eura s kamatom tekućom od 28. listopada 2008. pa do isplate, sve na način pobliže naznačen u točki I. do IV. izreke.

8. Na temelju sadržaja spisu priležeće dokumentacije utvrđeno je;

da su stranke, i to tužitelj, kao korisnik kredita i tuženik, kao davatelj kredita zaključili 8. ožujka 2007. Ugovor o kreditu br. 376-11/2007 na iznos kredita od 101.000,00 CHF potvrđen od strane javnog bilježnika Marije Grozdanić Dekleva br. OV-4984/2007 od 09.03.2007., kojim je tuženik odobrio – i potom isplatio – ovdje tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 101.000,00 CHF, po srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita

da je u točki 5.2 ugovora o kreditu sadržana odredba o plaćanju naknade za obradu zahtjeva kredita, i to jednokratno 1,25% od iznosa kredita, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita, odnosno koja se odbija od isplaćenog iznosa kredita tužitelju

da je odredbom članka 8.2. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da je u slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka ovlaštena zaračunati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria Bank d.d.

da je Ugovor o kreditu kako je to vidljivo iz sadržaja istog tipski, standardni ugovori tuženika,

da se o odredbi članka 5.2 i čl. 8.2 među strankama zaključenog Ugovora nije pregovaralo jer tako proizlazi iz iskaza tužitelja kao stranke , da je pitao zašto tako visoka ulazna naknada a rečeno mu je da su to nekakvi troškovi i da ja tu odredbu ne može mijenjati. Mogao je ili prihvatiti takav ugovor ili odustati. Uopće mu nije objašnjeno koji su to troškovi na koje se ta naknada odnosi. Kada je zatvarao taj kredit rečeno mu je da mora platiti naknadu od 3%. Opet se pitao odakle taj iznos, međutim to nije bilo nigdje naznačeno, a tuženik se pozivao na neke svoje interne akte pretpostavlja. Nije imao izbora, ugovor mu je predočen unaprijed otiskan kada je pristupio u banku. U tom stanu živio je sa svojom obitelji, nikada mu nije bio prijavljen obrt ili pravna osoba,

dakle, da tužitelj kao korisnik kredita i potrošač nije imao mogućnost utjecati na sadržaj predmetnih ugovornih odredbi,

da iz sadržaja ugovorne odredbe čl. 5.2 nije razvidno koliko iznosi naknada, već je određena u postotku od iznosa kredita, odnosno čl. 8.2 ugovoreno da je banka ovlaštena obračunati naknadu sukladno Odluci banke, dakle, bez jasne naznake iznosa za plaćanje , a i nije dana tužitelju mogućnost pregovaranja, niti predočeno na što se takva naknada odnosi,

da tuženik nije dokazao (niti predlagao dokaze saslušanjem svjedoka) je li se o sadržaju te ugovorne odredbe pregovaralo, je li tužitelju pojašnjeno koji su to troškovi koji se banci podmiruju tom naknadom, osim što se tuženik poziva na interne akte tuženika koji da su dokaz o tome da je tužitelj mogao biti upoznat s visinom naknade, odnosno iako tuženik tvrdi da je odredba razumljiva, ne dokazuje činjenice da se pregovaralo o takvoj ugovornoj odredbi.

9. Na temelju navedenih utvrđenja, ocjena je ovog suda da je ništetna odredba među strankama zaključenog Ugovora i čl. 5.2 i čl. 8.2 kojom je ugovorena naplata naknade i troškova obrade, odnosno prijevremene otplate kredita.

10. Naime, iz navedene odredbe proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se komitent, ovdje tužitelj, obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a o sadržaju te ugovorne odredbe nije se pregovaralo, s time da iz sadržaja samog ugovora i odredbe 5. 2 uopće nije vidljivo niti koliki je iznos takve naknade, odnosno isto nije vidljivo niti iz odredbe čl. 8.2 ugovora.

11. O sadržaju te ugovorne odredbe čl. 5.2 i čl. 8.2 stranke nisu pregovarale niti je iz sadržaja iste uopće vidljivo od čega se sastoji ta naknada za obradu kreditnog zahtjeva i u kojoj je visini određena (ugovor o kreditu), nema niti naznaka koje to troškove tuženik njome uopće pokriva, a niti dokaza o tome da bi se između stranaka uopće vodili pregovori vezano uz tu ugovornu odredbu. Ovo tim više što tuženik nije dokazao niti je to iz sadržaja ugovora mogao utvrditi ovaj sud je li tuženik kao banka uopće imao kakve stvarne troškove vezano uz sklapanje ugovora o kreditu niti visinu istih.

12. Iako tuženik tijekom postupka ukazuje da su se tom naknadom podmirivali troškovi (i) sastanak s klijentom koji prvi put dolazi informirati se o uvjetima i mogućnostima sklapanja ugovora o kreditu, (ii) pribavljanje osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama (vrsta financiranja, podaci o primanjima klijenta, podaci o radnom odnosu i dr., te cijeli niz daljnjih sastanaka i propisanih procedura, a kojih predviđeno minimalno vrijeme sastanaka iznosi 20 minuta, 30 minuta, 2 h, 2 h, 1h, 1,5 h..) osim što iznesene činjenične tvrdnje nije dokazao niti predlagao izvođenje dokaza na navedene okolnosti, opisani navodi ne ukazuju na valjanost odredbe članka čl. 5.2 i čl. 8.2 ugovora , s obzirom da iz sadržaja medu strankama zaključenog ugovora te predmetne ugovorne odredbe uopće nisu jasno i određeno navedeni troškovi koje banka tom naknadom podmiruje niti su tužitelju kao potrošaču te slabijoj ugovornoj strani, jasno i određeno navedeni i ukazani troškovi koji će biti podmireni naplatom te naknade.

Iz iskaza tužitelja kao stranke proizlazi da tužitelju kao potrošaču prilikom sklapanja ugovora, izuzev što mu je ukazano koji iznos treba platiti , uopće nije ukazano niti objašnjeno koji to troškovi banke se time podmiruju, te koje to troškove tuženik kao banka uopće ima u navedenoj visini.

13. Ugovor o kreditu zaključen je 8. ožujka 2007. pa se na sadržaj tog Ugovora, u pogledu primjene materijalno pravnog propisa glede pitanja jesu li neke odredbe istoga nepoštene s obzirom na činjenice i okolnosti koje tužitelj iznosi u ovoj tužbi po ocjeni ovoga suda imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003 dalje ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja tog ugovora, dok u odnosu na Aneks br. 1 koji je zaključen 26. travnja 2013. imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007, 125/2007; dalje ZZP/07) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja tog ugovora.

14. Odredbom čl. 81 ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nedopuštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (isto propisuje odredba čl. 96 ZZP/07).

15. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radio o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81 st. 2 ZZP/03). (čl. 96 st. 2 ZZP/07).

16. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 81. st. 4 ZZP/03) (čl. 96 st. 4 ZZP/07).

17. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor (čl. 83 ZZP/03) (čl. 98 ZZP/07).

18. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 84 ZZP/03) (čl. 99 ZZP/07).

19. Nadalje odredbom čl. 87 st. 1 ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a isto propisano odredbom čl. 102 st. 1 ZZP/07.

20. Ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (čl. 87 st. 1 i 2 ZZP/03) (čl. 102 st. 1 i 2 ZZP/07).

21. U članku 1021. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – u nastavku teksta: ZOO), propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom odredbom je definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Polazeći od sadržaja odredbe čl. 1021. ZOO-a kao cijena kapitala propisana je samo kamata iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti bilo kakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

22. Po ocjeni ovoga suda ništetna je odredba ugovora o kreditu kojom je korisnik kredita obavezan tuženiku kao banci platiti jednokratnu novčanu naknadu i to prilikom prvog korištenja kredita, odnosno prilikom prijevremene otplate ili djelomičnog zatvaranja kredita, bez preciziranja i određivanja koji su to eventualni stvarni troškovi kredita koje tuženik kao banka naplaćuje odnosno koje pokriva tako ugovorenom jednokratnom naknadom a kako su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa, stranke dužne pridržavati se načela savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a te kako su pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO-a to u situaciji kao što je konkretna kada u ugovoru nije jasno i određeno navedeno koje to troškove banka ima i koje to svoje troškove naplaćuje iz jednokratne naknade, to je ugovorna odredba kojom tuženik kao banka i jača ugovorna strana prilikom prvog korištenja kredita s osnova jednokratne naknade naplaćuje novčani iznos prema Odluci o Tarifi, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ugovorna odredba koja po ocjeni ovoga suda uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, a što znači da je navedena odredba u smislu odredbe članka 96. stavak ZZP, nepoštena, te u smislu odredbe članka 102. stavak 1 ZZP ništetna slijedom čega

je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja i u tom dijelu te odlučeno kao u točki I. izreke presude.

23. Kako između stranka nije sporno da je tuženik kao banka prilikom plasmana kredita naplatio tu naknadu, to je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu mu predmetnog iznosa s kamatom tekućom od dana stjecanja valjalo prihvatiti te odlučiti kao u točki II. izreke presude.

24. Kako je odredba Ugovora (čl. 5.2.) ništetna te ne proizvodi pravne učinke to je tuženik u obvezi vratiti tužitelju sve ono što je primio temeljen navedene ništetne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. ZOO-a s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a.

25. Naime, odredba čl. 5.2 Ugovora ništetna je te ne proizvodi pravne učinke to je tuženik u obvezi vratiti tužitelju sve ono što je primio temeljen navedene ništetne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. ZOO-a s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a kako je to tužitelj u ovoj pravnoj stvari i zatražio a koja zakonska zatezna kamata se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

26. Isto tako, ukoliko se na predmetni ugovorni odnos ne bi imale primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača, po ocjeni ovog suda i u tom slučaju ugovorna odredba ništetna je sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima (čl. 322 ZOO-a).

27. Odredbom čl. 296. st 1 ZOO-a propisano je da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

28. Budući da je tuženik kao banka i jača ugovorna strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ugovorio za tužitelja kao fizičku osobu i korisnika kredita, obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, a da prethodno nije upoznao tužitelja na što se takva naknada odnosi, niti je o toj ugovornoj odredbi pregovarao sa tužiteljem, već na unaprijed standardnom tipskom obrascu ugovorio odredbu o plaćanju naknade suprotno načelu savjesnosti i poštenja, to je sud ocijenio da se radi o ništetnoj ugovornoj odredbi, te presudio kao u točki I. izreke presude.

29. Tuženik nije uopće osporio činjenicu da se radi o odredbi o kojoj stranke nisu pregovarale, a na tu okolnost dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke predložio je samo tužitelj, dok tuženik nije predlagao personalne dokaze, pa sud zaključuje da se radi o odredbi o kojoj stranke nisu pregovarale, pa je odredba ocijenjena ništetnom.

30. Slijedom svega naprijed iznijetog valjalo je odlučiti kao u točki I. i II. izreke presude.

31. Naprijed navedeni zaključak, po ocjeni ovog suda, ima se primijeniti i na odredbu čl. 8.2 ugovora o kreditu kojom je tuženik ugovorio plaćanje naknade za prijevremenu ili djelomičnu otplatu kredita , jer tuženik ni u odnosu na opisanu naknadu nije dokazao da bi tužitelju predočio o kakvim se točno stvarnim troškovima radi koji ulaze u takvu naknadu

32. Pri tome valja imati u vidu da se radi o tipskom ugovoru, da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača, pa je takva ugovorna odredba ništetna u smislu odredbi članka 96. stavka 1. i članka 102. stavka 1. ZZP/07. Pored toga, povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Tuženik nije dokazao opravdanost naknade u ugovorenom iznosu, pa je za zaključiti da istom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri odgodi podmirenja obveza po kreditu.

33. Tuženik nije predloženim dokazima dokazao da bi se o odredbi o plaćanju naknade za prijevremenu ili djelomičnu otplatu kredita pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, te sadrži točno određeni novčani iznos, bila unaprijed formulirana od strane banke. Nije tuženik dokazao niti da bi tužitelj kao potrošač imao utjecaja prilikom ugovaranja obveze, pa time suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), a posebno imajući u vidu da tužitelju nije razjašnjen odnos između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga, a ovo u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za otplatu kredita.

34. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno je:
„1. Članak 4. stavak 2. i članka 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.
2. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

35. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 78/12).

36. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi članka 100. ZZP-a/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u

pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega. Kod provođenja testa poštenosti mora se preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

37. Iz iskaza tužitelja kao stranke proizlazi da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja predmetne naknade ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini).

38. Tužitelj je predmetni ugovor zaključio na temelju unaprijed formuliranog obrasca, što upućuje na zaključak da je i prije sklapanja ugovora imao ili mogao imati saznanje o obvezi plaćanja predmetne naknade , ali ne i o visini , a nema dokaza o tome da je tužitelj imao saznanja o krajnjoj svrsi plaćanja takve nakade.

39. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere), treba ocijeniti je li, imajući u vidu da je predmetna odredba sadržana na standardiziranom obrascu ugovora, tuženiku bilo razumno očekivati da bi potrošači prihvatiti takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tomu mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na spornu ugovornu odredbu. Iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati (iskaz tužitelja koji ovaj sud prihvaća u cijelosti), dovodi do zaključka kako tuženik kao banka o zakonitim interesima potrošača nije vodio računa.

40. Uzrokuje li se spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom bi li neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade). Iz iskaza tužitelja kao stranke proizlazi da je tužitelju obveza plaćanja naknade nametnuta kako bi se uopće odobrio i isplatio kredit, a što upućuje na postupanje banke suprotno savjesnosti i poštenju.

41. Stoga je i u tom dijelu sud ocijenio ništetnom ugovornu odredbu, te presudio kao u točki III. i IV. Izreke presude.

42. Po tuženiku istaknuti prigovor zastare nije osnovan. Zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, kako je to propisano odredbom čl. 215 ZOO-a time da se na konkretnu novčanu tražbinu primjenjuje opći zastarni rok od pet godina.

43. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. donio je zaključak za zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05, odnosno članak 104. stavak 1. ZOO/91, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju tražbina tužitelja

nije mogla zastarjeti jer zastarijevanje počinje teći tek pravomoćnošću ove odluke kojom su utvrđene ništetnim predmetne odredbe Ugovora o kreditu.

44. Kako se u kolektivnom sporu radi zaštite prava i interesa potrošača korisnika kredita s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u CHF nije raspravljalo o ništetnosti odredbe o jednokratnoj naknadi to zastara u dijelu kojim tužitelj zahtjeva isplatu u tom dijelu počinje teći od pravomoćnosti odluke u ovoj pravnoj stvari pa zahtjev tužitelja u tom dijelu evidentno nije u zastari.

45. Isto tako, ukoliko se na predmetni ugovorni odnos ne bi imale primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača, po ocjeni ovog suda i u tom slučaju ugovorna odredba ništetna je sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima (čl. 322 ZOO-a).

46. Odredbom čl. 296. st 1 ZOO-a propisano je da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

47. Budući da je tuženik kao banka i jača ugovorna strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ugovorio za tužitelja kao fizičku osobu i korisnika kredita, obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, kao i naknade za prijevremenu li djelomičnu otplatu kredita, a da prethodno nije upoznao tužitelja na što se takva naknada odnosi, niti je o toj ugovornoj odredbi pregovarao sa tužiteljem, već na unaprijed standardnom tipskom obrascu ugovorio odredbu o plaćanju naknade suprotno načelu savjesnosti i poštenja, to je sud ocijenio da se radi o ništetnoj ugovornoj odredbi, te presudio kao u točki I. i III. izreke presude.

48. Tuženik nije s uspjehom osporio činjenicu da se radi o odredbi o kojoj stranke nisu pregovarale, da je suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a niti je tuženik dokazao da je tužitelju obrazložio na što se takva naknada odnosi.

49 . Slijedom svega naprijed iznijetog valjalo je odlučiti kao u točki I. do IV. izreke presude.

50. Odredbom članka 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano je da pojam potrošač znači svaku fizičku osobu koja u ugovorima nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća ili profesije.

51. Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 19/2022, 59/2023) u st 4. st. 1. točka 21. ZZP/22) propisuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača (Nn 96/03 , dalje ZZP/03-a) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu bilo je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

52. Iz iskaza tužitelja ovaj sud utvrđuje da su mu novčana sredstva bila potrebna za kupnju nekretnine za potrebe svoje i svoje obitelji, da nikada nije na toj adresi bio prijavljen obrt niti pravna osoba.

53. Odredbom članka 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano je da pojam potrošač znači svaku fizičku osobu koja u ugovorima nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća ili profesije.

54. Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 19/2022, 59/2023) u st 4. st. 1. točka 21. ZZP/22) propisuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Čl. 3 Zakona o zaštiti potrošača (Nn 96/03 , dalje ZZP/03-a) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu bilo je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

55. Upravo iz iskaza tužitelja kao stranke u ovom postupku, ovaj sud utvrđuje da je ugovor o kreditu kupljen u svrhu rješavanja stambenog pitanja, odnosno da je nekretnina kupljena sredstvima ugovora o kreditu. Dakle, proizlazi iz iskaza tužitelja da je ugovor o kreditu sklopljen u svrhu rješavanja stambenog pitanja, a ne bavljenja zanimanjem i poslovnom aktivnosti tužitelja, već da je upravo u navedenoj nekretnini tužitelj stanovao sa svojom obitelji sve do dana kada je istu otuđio.

56. Kako iz iskaza tužitelja proizlazi da je prije svega nekretninu koristio radi stambenog zbrinjavanja svoje obitelji, proizlazi da je ugovor o kreditu prije svega potrošačke naravi, te se po ocjeni ovog suda, tužitelj može smatrati potrošačem u smislu odredbe ZZP/03-a. Stoga se može u ovom postupku pozivati na presude donesene u postupcima po kolektivnoj tužbi.

57. Naime, status i pojam potrošača Sud EU određuje objektivno, što znači da ne ovisi o možebitnim konkretnim saznanjima predmetne osobe ili informacijama kojima ona stvarno raspolaže i funkcionalno, a to znači da se stranke trebaju promatrati s obzirom na njihovo svojstvo, odnosno njihovu funkciju, tako što treba ocijeniti pripada li sporni ugovorni odnos među djelovanja izvan okvira obrta, poduzeća i profesije.

58. Pored toga, osoba, može imati više uloga tj. ista osoba može djelovati u svojstvu potrošača u okviru određenih poslova i u svojstvu proizvođača ili pružatelja u okviru nekih drugih, pa je stoga Sud EU "svrhu ugovora" uzeo kao kriterij za razgraničenje potrošačkog od trgovačkog ugovora.

59. U postupku je utvrđeno da je tužitelj koristio nekretninu prije svega za stanovanje, a potrošački ugovor određuje se kao onaj ugovor koji je sklopljen u svrhu zadovoljenja vlastitih individualnih potreba u smislu privatne potrošnje. Stoga, po ocjeni ovog suda ugovor o kreditu jest potrošački ugovor, jer tuženik nije s uspjehom osporio da njegova svrha, barem u pretežitom dijelu, nije trgovačkog odnosno profesionalnog karaktera.

60. Stoga dakle, kako je ugovor o kreditu tužitelj zaključio kao fizička osoba, radi rješavanja stambenog pitanja, proizlazi da nije u vrijeme zaključenja ugovora u

sklapanju pravnog posla djelovao u okvirima svoje trgovačke, odnosno profesionalne djelatnosti, pa stoga ovaj sud ocjenjuje da se radi o potrošačkom ugovoru.

61. Tužitelju je temeljem odredbe čl. 154. stavak 1. ZPP-a priznat parnični trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku budući je u cijelosti uspio u sporu, i to imajući u vidu vrijednost predmeta spora (vrijednost boda 100), i to trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika), trošak pristupa na dva ročišta u iznosu 200,00 eura svako (Tbr. 9. t. 1. Tarife), trošak sastava podneska od dana 18. svibnja 2026.. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. t. 1 Tarife), uvećano za pdv 25% (200,00 eura), kao i trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 36,60 eura, pristojbu za presudu u iznosu od 146,75 eura, odnosno parnični trošak u iznosu od 1.183,35 eura. Stoga je valjalo presuditi kao u točki V. izreke presude.

U Rijeci 13. studeni 2026.

DANIJELA MANDEKIĆ LERGA

Elektronički potpisano: 13.11.2026T14:29:55 (UTC:2026-11-13T13:29:55Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 23f4626c-130d-4e07-af8d-87ccd16c07a9
Općinski sud u Rijeci

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi ovome sudu u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30890-23bfb**

Kontrolni broj: **05d85-10959-5d863**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.